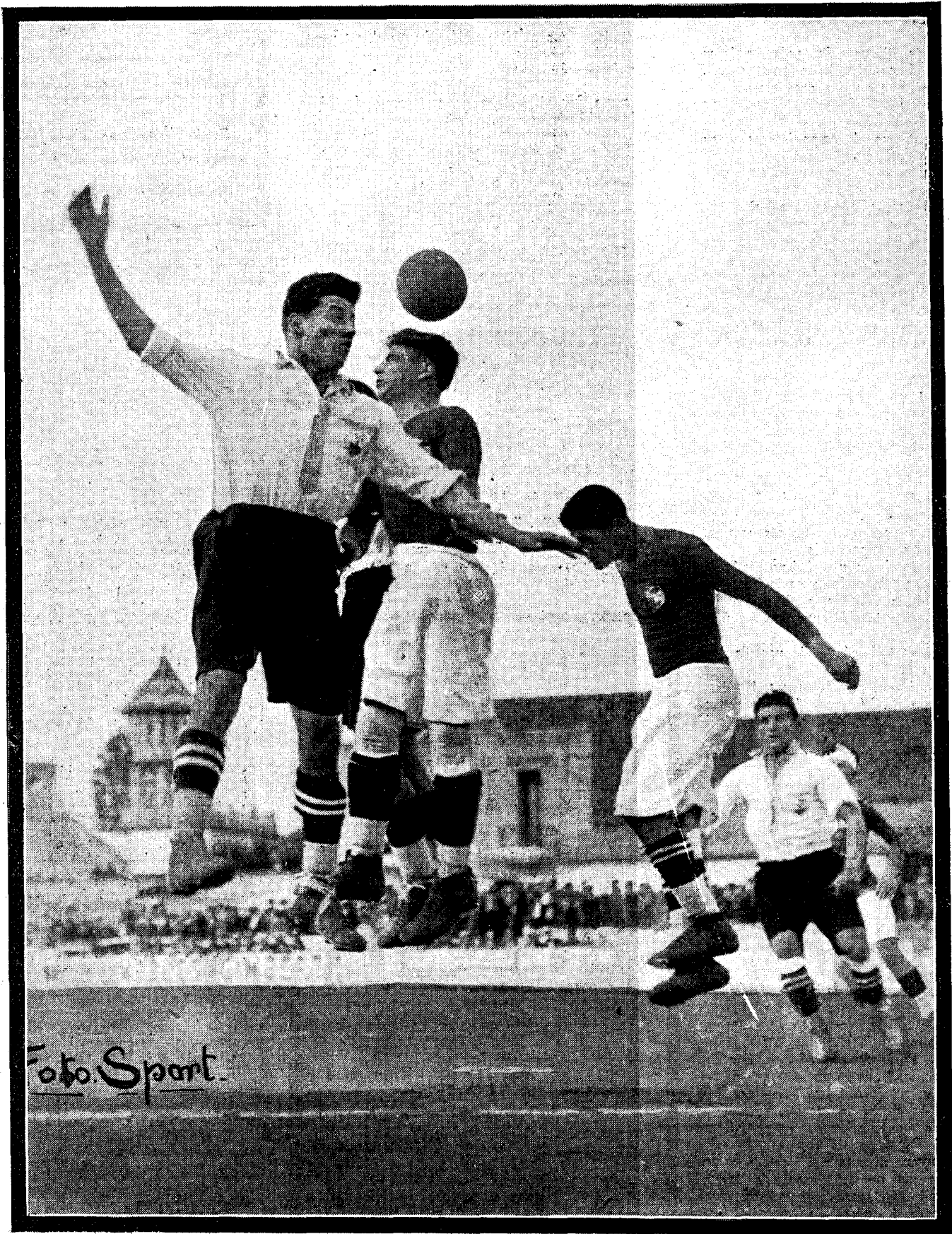

L'ESPORT CATALÀ

BARCELONA, 7 de juny de 1926.

Sabadell - Gràcia

La topada entre els sabadellencs i els de Gràcia oferí moments de gran emoció, com aquest, per exemple, en el qual Bertran i Vila fan un suprem esforç per a apoderar-se de la bala, davant de la porta graciencs.

Rugby

A Les Corts

La magnífica demostració de l'«Stade Toulousain», els campions francesos

El camp de Les Corts, dijous a la tarda, va ésser teatre d'un gran esdeveniment. L'«Stade Toulousain», campió de França, jugà una partida amb els nostres campions el F. C. Barcelona. No anem a ressenyar l'encontre, ja que del dia del partit a avui ja ho han fet d'altres, i certament que el lector interessat en tot allò que signifiqui alguna cosa, ja ho haurà llegit. Sols farem certes consideracions suggerides amb motiu del dit encontre.

Es molt de lloar l'esforç que representa pel F. C. B. la vinguda d'un dels més famosos equips d'in el rugby predomina per damunt de tots els altres esports.

Però aquesta vegada no ho han fet ben bé com calia, per jugar el partit el dia 3 de juny, a les 3'30 (hora d'estiu, o siguin a les 2'30 solar), i en un camp dur, és una obra més aviat negativa, i és de lamentar que les exigències de taquilla hagin obligat a fer-ho d'aquesta manera.

Els de Tolosa aconseguiren la fantàstica suma de 51 punts; en ells hom veié l'home bregat i educat en la lluita de tal manera, que dona tot el rendiment possible. Els davanters oposen una veritable jarrera, quasi infranquejable; els seus mitjos col·locadíssims i entenent-se molt bé.

La seva línia millor i la que entusiasma més foren els tres-quarts; en ells la jugada és precisa i ferma i la seva situació impecable. L'«arrière» poques vegades entrà en joc. En fi, per oposar-los als nostres, més que un bon equip era massa equip.

Els del Barcelona no decaigueren mai, i no perdren mai l'orientació; davant d'aquella superioritat, no jugaren tan bé com altres vegades, però es defensaren contra aquell monstre de diferents caps i cames que els aixefava.

Es de remarcar, sobretot, l'ardor dels nostres jugadors al començament de la segona part.

Els jugadors millors foren, pels toloseus, Bordes, Bailarin, Serre, Vignalles, Guotterav i Dulaurens; pels nostres, Folch, Rues, Ruiz, Aguilera, Carreres i Estapé.

En Garrigosa féu un arbitratge molt digne i il·lustrat.

El Trofeu Tarrot es brillaniment guanyat per Sans, de Reus

La gran cursa d'Alcover que es va córrer diumenge en el circuit d'Alcover, Seva, Reus, Vilaseca, Tarragona, Vallmoll, Valls, Alcover, Reus, Morell, Raurell, Vilallonga, Masó, Valmoll, Valls, Fontscaldes, Coll de Lilla, Montblanch, Perà, Sarreal, Cabra, Pla de Cabra, Valls, Alcover, amb un total de 125 quilòmetres, fou un èxit en tots sentits, tant pel nombre i qualitat dels corredors que hi prengueren part, com per l'organització, que fou excellent, com per l'ajut que hi donà la Unió Esportiva de Sans.

La cursa fou bellament disputada i portada a un tren duríssim, iniciat pel neòfit Tubau, de Mora d'Ebre, qui deixà admirats els asos del ciclisme.

Janer, Musió i Zenón hagueren de retirar-se per diferents causes, als 50 quilòmetres, i Magdalena, Ferrer i Bacheró, entre els 80 i 90.

La retirada del primer d'aquests sis corredors fou deguda a diferents avaries sofertes; però dels altres es pot dir que no estaven en forma per poder aguantar el tren duríssim amb què fou portada la lluita.

L'ordre d'arribada, fou el següent:

- 1.—Sans, de Reus, sobre marca Tenot.
- 2.—Cañaró, sobre marca Tenot.
- 3.—Sant.
- 4.—Giménez.—5, Albinyana.—6, Millan.—7, Bueso.
- 8.—Roeginer.—9, Ratera.—10, Tubau.

NEOFITS I 3.ª CATEGORIA

La cursa de diumenge passat

Diumenge, i organitzada per l'Esport Ciclista Català, va tenir lloc una cursa reservada per a la tercera categoria i neòfits.

S'inscriviren uns 70 corredors; el trajecte era Santa Coloma, carretera de La Roca i Granollers, i tornada pel Coll de la Manya, Parets, Mollet, Sant Andreu fins al Guinardó. En total, 65 km.

En tercera categoria, el vencedor fou Juli Borràs, de Cornellà, i pels neòfits Emili Torres, de Sabadell.

La cursa fou portada a un tren molt fort i els corredors rebuts amb gran entusiasme. La classificació quedà establerta de la següent manera:

1. Juli Borràs, de Cornellà, 1 h. 57 m. 10 s.
2. Jacint Gallart, de Mollet, 1 h. 57 m. 13 s.
3. Manuel Vidal, 1 h. 57 m. 15 s.
4. Pere Conesa, de Mollet, 1 h. 57 m. 16 s.
5. Emili Torres, de Sabadell, 1 h. 57 m. 20 s.
6. Gaspar Calvo, 1 h. 57 m. 22 s.

(Fins a 46 que es classificaren en total).

A Granollers

En la cursa ciclista de totes les categories, es classificaren:

- 1 Josep Saura, primera categoria, Barcelona, Catalunya Puchois, en 2 h. 25'.
- 2 Teodor Monteys, de Barcelona, primera categoria, Puchos Monteys, 2 h. 25' 1-5.
- 3 Marian Canyardo, de Barcelona, segona categoria, Catalunya Puchois, 2 h. 25' 2".
- 5 Josep Sant, de Sabadell, primera categoria, Martí Bergouan, 2 h. 25' 3".
- 5 Benet Millan, de Barcelona, 2 h. 25' 4".
- 6 Joan Múrcia, de Barcelona, segona categoria, 2 h. 28 minuts.
- 7 Marc Giménez, de Barcelona, tercera categoria, 2 h. 29'.
- 8 Ja int Gallart, de Mollet, tercera categoria, 2 h. 30 minuts.
- 9 Baldri Ambrós, de Las Franqueses, neòfit, 2 h. 32 minuts.

La sortida fou donada a 13 corredors, i se'n classificaren nou.

El circuit assenyalat era de 29'500 km., a quatre voltes, però com què es donà la sortida als corredors

Automòbils 7-10 HP.

Representant exclusiu per a Espanya
Lluís Regordosa Planes

Enric Granados, 34 - BARCELONA
Agent de vendes: **FRANCESC LLOBET**

Se solliciten agents de venda a fora

amb algun retard, el Comitè advertí que en lloc de quatre voltes fossin tres.

En la cursa comarcal els neòfits es classificaren:

- 1 Jaume Isern, de Mollet, 1 h. 20'.
 - 2 Josep Mas, local 1 h. 20' 5".
 - 3 Joan Pujol, de Mollet, 1 h. 22'.
 - 4 Felicià Ganduyc, de Mollet, 1 h. 22' 3".
 - 5 Ramon Filbà, de Mollet, 1 h. 23'.
 - 6 Joan Juan, de Mollet, 1 h. 23' 3".
 - 7 Joan Barbay, local, 1 h. 23' 15".
 - 8 Josep Roquerias, de Mollet, 1 h. 25'.
 - 9 Pere Vidal, de Llísa de Munt, 1 h. 28' 2".
 - 10 Joan Molins, de Mollet, 1 h. 36'.
 - 11 Jaume Pagès, de Les Franqueses, 1 h. 37'.
- Pringueren part 18 corredors, i se'n classificaren 11. El recorregut total era de 36'800 km.

A Igualada

CAMPIONAT D'IGUALADA

El dia 3, diada de Corpus, va celebrar-se el campionat d'Igualada. Hi prengueren part corredors de tercera categoria, neòfits i locals.

La sortida fou donada a la Rambla de Sant Isidre a un lot de 30 corredors dels 60 que hi havia inscrits. El recorregut fou: Sortida d'Igualada cap a la Pobla, Canya, Coll de la Portella, Montbuy, Igualada, a dues voltes, amb un total de 60 km.

La prova, que fou dura i disputada, la guanyaren bellament els notables corredors Jiménez, Ratera, Millan i Bria, els quals comencaren a desfer-se del grup en tornar de Carme cap a Orpi, escalant el Coll de la Portella, on veiérem arribar primer, i força avançat, Jiménez, que escapà ràpid cap a Montbuy per arribar a Igualada vitorejat per la nombrosa gentada que era agombolada a la meta.

L'ordre d'arribada fou:

- 1 M. Jiménez, en 2 h. 15'.
 - 2 Martínez, 2 h. 17'.
 - 3 B. Millan, en 2 h. 17'.
 - 4 Eduard Ratera, en 2 h. 17' 30".
- (Fins a dinou els classificats.)
La classificació especial fou:
Primer dels neòfits: Moreno.
Primer comarcal: R. Aguilera.
Campió d'Igualada: R. Aguilera, en 2 h. 22' 35".
Primer de la classificació general, tal com ja s'ha anotat: M. Jiménez, del F. C. Barcelona.

DE BOXA

Fa pocs dies que al Cafè Goya s'ha constituït un cercle anomenat Boxing Club Goya, del qual en son organitzadors els entusiastes elements que fins ara havien organitzat les vetllades al Mundial Cinema.

Fa un mes de la seva naixença, i ja compten amb 150 socis, la qual cosa prova l'entusiasme que aquí hi ha per l'art del cop de puny.

Per tal de complaure els desigs dels aficionats, dissabte passat, dia 5, es va improvisar un programa amateur de quatre combats els quals foren arbitrats pel senyor F. Sedes, de Barcelona.

El primer fou a quatre rounds de dos minuts entre Ll. March i V. Alaso, que resultà molt nul.

En començar Henry i Carbó el segon combat, el jutge hagué d'intervenir de seguida per la poca correcció d'ambdós, i després d'ésser amonestats per tres vegades, calgué suspendre el combat, amb la consegüent fugida dels boxadors i cridòria del públic.

El tercer combat, a sis rounds de dos minuts, fou guanyat per Minyano contra A. Miserachs, per k. o.

El quart combat, anunciat com a plat fort, era a pes lliure, entre el coriaci Ll. Crespo i l'estilista A. Gallindo, a vuit rounds de dos minuts. La lluita fou d'una duresa esfereïdora, i sortí victoriós Gallindo per k. o. al segon round.

Com a compensació de la ridícula comesa pels contrincants del segon combat, l'empresa pogué reunir dos socis que es brindaren a fer un combat a tres rounds de dos minuts. J. Miserach i J. Urrea es pegaren molt fort, i sortí guanyador Urrea per k. o.

Molt nombrosa fou la concurrència que acudí a la vetllada.

Cal, doncs, que s'arrelin els ànims dels socis del novell Boxing Club Goya, per tal de poder veure nèixer d'ell alguns pugils que puguin amb el temps portar algun honor.

BOXA MUNDIAL SPORT DIAGONAL davant Muntaner

Demà, dimarts, dia 8, a tres quarts de deu de la nit
GRAN SOIREE INTERNACIONAL

5 emocionants combats, 5 GONZALEZ

campió de Catalunya i challenger al d'Espanya contra la revelació francesa

FRANCIOSA

PERE PUIG el «bull-dog» del ring
contra

l'esperança francesa GABY NUÑEZ

vencedor de Gleizes, Gallei, Cassini, Carbonell, Fabregues, Ciom, Depont, Piecetti, Delaval, Natali, Galvin, Lairs, Paül Gay, You-You, etc., etc.

TEJEIRO la revelació contra l'esgrimista SALVANY

PREUS POPULARS
Entrada, 2 ptes. - Entrada i cadira de ring, 3 pessetes

Redacció:
Barbà, 11 i 18

Administració:
Passatge de Gràcia, 34, ent.

Telèfons 1916 A. i 1491 A.

Adreça telegràfica: VIBERNA

L'ESPORT CATALÀ

ANY II Barcelona, 7 de juny de 1926 N.º 62

Preus de subscripció:

BARCELONA

Pessetes 3.50 al trimestre

CATALUNYA

Pessetes 3.75 al trimestre

Número solt: 30 cèntims

Els del 'talent pràctic'

De dia en dia l'esperit professional augmenta com si l'esdevenir professional, com si l'arribar a cobrar per fer esport, fos la definitiva consagració de la vàlua d'un esportiu. Hom voldria que no fos així, però la realitat ens desenganya i els esportius d'avui no es cansen de dir, ara cantant, ara xiulant: "Vale? Doncs, pagueu-me", "em pagueu? Doncs, vale".

Aquest és l'esperit que domina a tot arreu i principalment en els esports més populars. És possible que hi hagi qui faci esport per divertir-se, per tonificar l'organisme, per devenir fort i àgil, per conservar llargs anys l'elasticitat, però no és menys evident que aquell que se sap admirat, que aquell que se sap que proporciona un plaer als seus semblants, els ha de considerar per força com a deutors seus, més encara si paguen amb diners el dret de veure'l córrer, saltar, jugar, lluitar, etc., etc.

El professional no és, doncs, en bona lògica, aquell que cobra per actuar, sinó aquell que calen diners per veure'l. Se't pot veure de franc?, ets amateur. S'ha de pagar?, ets professional. La resta és amagar l'ou o tirar aigua al vi...

Els dirigents de l'esport us diran que amb el que paguen contribuïu a estendre la cultura física. No direm que no, però, fet i fet, si passem revista veurem que a tots els que fan esport per a millorar-se físicament, llurs diners els costa. Així, doncs, el nostre encoratjament pecuniari va adreçat exclusivament al millorament físic dels "asos". Els cent o dos cents mil espectadors que cada setmana paguen per veure jugar a fútbol, es preocupen ben poc segurament del millorament físic de llurs favorits, si no és per guanyar els adversaris. Altrament faria riure que cent o dues centes mil persones es preocupessin exclusivament del millorament físic de deu o dotze dotzenes d'individus.

El que fa els professionals és el públic, la conseqüència del qual són els dirigents de l'esport. Els darrers són l'esca del pecat i els que alcen la llebra empescant-se tota mena de combinacions per tal de giravoltar la maquinària esportiva el mateix que el decorat d'un gran espectacle. Per això calen diners; sense diners no es va enlloc, diuen. Cal tenir talent pràctic. Cal guanyar. El públic va amb els que guanyen. Si no tenim públic no tindrem ni diners, ni jugadors, ni esport, ni res...

La paraula esport té per a ells un sentit molt particular; però, baldament, si li volem donar un sentit estriete, haurem de convenir que avui els esportius són a les tribunes i no pas als camps de joc. Car a les tribunes i a les graderies hi ha un cert desinterès des del moment que hom paga, mentre que en el camp de joc hi ha els que cobren...

En l'esport, per ventura, hi ha diverses

zones. En unes regna un ambient enrarit i en altres un ambient més pur. Però és fatalment l'ambient de les primeres que envaeix les segones i no a l'inrevés. N'hi ha molts que s'escarrassen per tal que el fenomen es produeixi en sentit invers, però és endebades, car avui dominen els del "talent pràctic".

REMARKS

Mai no hem de permetre que el sentiment de les nostres febleses ens llenci en el desencoratjament.—VAUVENARGUES.

* * *

Que si vindrà En Manuel Alonso, que si no vindrà, heus aquí l'angúnia dels confeccionadors de l'equip de la Copa Davis.

Quatre cab'es i tots ells sense resposta! Millor dit, se'n va rebre un que com a base preliminar de discussió es demanaven mil dòlars. Hom ignora la continuació.

* * *

Un corredor català que sempre que ha pres part en una cursa ha causat sensació en el públic (sense anar més lluny, recordem la darrera Rabassada), pren part en el míting de San Sebastián.

Com que es tracta d'un xicot que apreciem molt, ens sap greu que hagi de córrer amb un cotxe que serà el seu principal enemic.

* * *

Un company nostre ha escrit un fascicle dedicat al jugador Alcàzar. El fascicle ja està tirat i a punt de lliurar als quioscos. Però el paper que fau l'Alcàzar a Madrid, formant part de la se'cció "nacional", va ésser una cosa tan deplorable que l'editor preferí guardar el fascicle per quan l'esmentat jugador tingués un partit feliç.

Van passant setmanes i l'Alcàzar cada dia juga pitjor. L'editor s'estira els cabells, i l'autor del fascicle també.

Que surti d'un cop aquesta producció literària; potser llavors tornarà a jugar bé.

* * *

L'organització dels campionats d'atletisme fou una cosa deliciosa. Els atle'es, en tocar a terra després de saltar, s'exposaven a quedar baldats per tota la vida, tan dur era el camp, sobre el qual no s'estengué ni un cabàs de sorra.

Els atletes, p'ens de bona voluntat, agafaren un picot i es posaren a cavar la terra per a estovar-la un xic. Creiem que això de cavar la terra pertocava als federatius.

* * *

Comentant els partits de tennis contra els argentins, l'Andreu estava tot estranyat:

—És un cosa que tanmateix us sobta—deia—, que aquests argentins, que tenen un drive i un revés tan bonics tinguin un "saque" tan fluix. Perquè el jugador que és dur per a una cosa, ho és per a totes. És diferent del meu joc, ja que jo tinc un "saque" tou, i un "smash" tou, i un "drive" tou, i un revés tou, que tot jo sóc un home tou.

* * *

Segons notícies de l'Havana, l'equip Paul' topa amb grans dificultats degut al clima. Ricard Als ha perdut set quilos; En Cola, que va mar-

RECORDEM ALS NOSTRES SUBSCRIP-
TORS DE FORA, LA NECESSITAT DE
POSAR-SE AL CORRENT DE LLUR
SUBSCRIPCIO.

EN ELS LLOCS ON NO HI HA COR-
RESPONSAL ADMINISTRATIU PODEN
TRAMETRE'NS L'IMPORT PER GIR
POSTAL O BE EN SEGELLS DE COR-
REU DE 25 CENTIMS.

L'HUMOR I L'ESPORT

Glosses esportives

El diari de Vigo, "El Pueblo Gallego", en la seva edició del 27 de maig, publica unes consideracions sobre "L'esport, el regionalisme i la nacionalitat". El signa "Rienzi", suposem que el mateix de "Informaciones", de Madrid.

Pel nostre gust el reproduïm íntegrament, però com que no és sempre el nostre gust compatible amb el d'altres, ens limitarem a extreure'n dos únics paràgrafs, que certament no són pas els més substanciosos:

"En una cosa tiene razón la Prensa y el pueblo catalanes: en quejarse de la actitud de los públicos para con los equipiers azul-grana. Es innegable que la mayoría de los españoles deseaban una victoria de los athéticos, como la hubiesen deseado de fuera quien fuera el rival del once barcelonés. Esta preferencia comenzó a acusarse en Zaragoza y se manifestó plena e irrefragablemente en Valencia. Lo que no saben ver los catalanes es que esa enemiga no va personalmente contra los defensores de sus colores. Tiene un alcance más amplio y más complejo porque más honda es la raíz del mismo descontento unánime.

Lo que hizo patente en la literatura, y se reflejó en el arte y quedó plasmado en el credo político, repercutió más tarde en el deporte. La Prensa catalana quiso hacer de su fútbol la cúspide deportiva de todo el movimiento español. Acostumbrados a leer día tras día en sus periódicos estas excelencias, el público, por la influencia de la letra de imprenta, llegó hasta creer en ellas. La organización administrativa de sus Clubs, el mismo gran núcleo de afición barcelonesa permitió llevar al camp de Las Cortes los más potentes equipos continentales. Clubs extranjeros que difícilmente conocieron la derrota en los grandes fields europeos resultaron siempre vencidos en los terrenos barceloneses. Se echaron las campanas al vuelo, se pretendió conseguir que, para Europa, el único Club español merecedor del título de gran equipo fuera el Barcelona F. C. La vanagloria catalanista se acogió a su deporte como una actividad más en la que se mostraba superior al resto de la nacionalidad. Se hizo de ella un nuevo orgullo y un nuevo motivo justificativo para el deslinde como raza y como pueblo."

xar essent un pes lleuger, és ara pes ploma, i de Vallestín gairebé no en queda. En Paulí, per tal que el vent no se l'endugui, s'ha comprat vuit solitaris més i quatre "dijes".

* * *

A acomiadar l'Espanyol hi va anar molt poca gent. En saber el "Principessa Maffalda", amb prou feines si restaren vint addictes al mall, presidits pel senyor Cabot.

Les aparences varen, no obstant, quedar cobertes, car entre els que havien anat a acomiadar altres passagers i els badocs que miraven com impressionaven una pel·lícula, donaven la impressió que els que acomiadaven els de Can Rabia eren un centenar. La il·lusió es va trencar, però, quan els esgarips d'En Zamora victorejant l'Espanyol varen originar l'escampada dels que no sabien de què anava.

* * *

La fira de l'automòbil suat, que encara no hem perdut les esperances que un dia s'inauguri, va experimentar la fugida del seu secretari amb els llibres i 500 pessetes. Nosaltres, en donar-ne compte la setmana passada, ja deixàvem entreveure que potser l'esmentat secretari no havia fet sinó sortir del despatx per a anar a l'estanc a comprar un paquet de o'50 i un llibret de paper

de fumar. Quelcom de semblant a això deu haver passat quan l'encartat ha presentat una denúncia contra els seus denunciadors... Aquesta fira de l'automòbil atroïnada es presenta per ara com un gran "éxito de risa".

E's campionats d'atletisme que tingueren lloc d'immerge foren d'una misèria aclaparadora: no s'hi baté ni un sol record atlètic... com no s'hi va'gui considerar el d'aquell pobre individu de la Federació que des de la una del migdia fins a les vuit del vespre estigué amidant la pista.

En Ninyero'la està desesperat d'ençà que hem descobert el que hav'ia guanyat a la Monumental. Com que el "nouveau riche" havia promès el cinquè per cent de beneficis als Taixonera Tussell, Pla, Larruy i López, que són els que tallen el bacallà en les organitzacions del cop de puny, ell e's digué que el guany no arribava a cinquanta mil pessetes.

Imagineu-vos, quan hem fet saber que el benefici pujava prop dels 40,000 duros, el combat que hi ha hagut entre els promotors pugilístics.

En Plattko diu que ell porta el pes de l'equip i no vol transgir per menys de 2,500 pessetes al mes. Per ara li han dit que no, però amb les influències que d'un temps a aquesta part té l'honorari, qui sap, qui sap...

L'Espanyol ha fet fer smoking als seus jugadors perquè es puguin presentar com cal davant dels americans. A més del jornal que cobren, els ha assignat mil pessetes mensuals de prima.

En Paco Bru, si és cert, com diuen les males llengües, que té un crescut percentatge sobre el sou d'alguns jugadors, s'hi farà ric.

El que hi perd diners és el periodista que els acompanya: viatge pagat i 500 pessetes per a escriure la memòria de la triomfal tournée. Tampoc es descarten les possibilitats que el deixin en terra.

Se'ns assegura que la Junta Consultiva del Barcelona ha concedit la medalla de mèrit a l'abnegat Pere Cusell.

Hi ha homes que estan de sort!

A l'pat d'homenatge que el C. N. B. donà al seu ex-president, senyor Bosch, hom havia pres l'acord que no hi haguessin discursos de cap mena. Però, fillets!, n'hi hagueren tants, que ens pensem que si arriben a autoritzar-los potser fins els pollastres que serviren hi haurien dit la seva. Per a comprendre fins on s'arribà, només direm que àdhuc va parlar el padri d'una boda que estava dinant amb els nuvis i altres convidats en el mateix restaurant.

En el centre del camp del Barça s'ha jugat un partit de tennis. L'àrbitre podia estar tranquil. La calderilla no arribà a la seva cadira llunyanca i altèrosa.

N'òbstant podria ésser que el segon dia algú es portés una fona...

Es diu que dins un club de fútbol del qual s'ha parlat molt aquests darrers dies, amb motiu d'una excursió estiuenca, hi ha una Penya formada pels seus més antics i entusiastes socis, la qual féu oposició a la Directiva en la Junta general celebrada la setmana passada, ja que cap dels seus socis estava conforme amb la seva actuació.

No se sap ben bé com acabà la dita Junta, però el cert és que l'endemà fou cridat el president de la Penya, el qual se sentí les següents paraules: —Per a cridar cal tenir una cartera, com aquesta, ben plena. El club sóc jo, i aquests són els "meus" jugadors perquè els pago. Qui no hi estigui conforme, que guilli.

Encara que fou dit en espanyol, sembla que els conceptes precisos del discurs foren perfectament entesos, en mig del més gran astorament de qui escoltava.

Els de la "Penya Ibèria" volen retirar el títol de soci honorari a En "Tiago" per certes paraules despectives que se li atribueixen.

Però és el que diu En La Riva: De què li serveixen els socis?

Un diari ha dit que entre la gent de mar havia causat sorpresa que els de l'Espanyol embarquessin en un vapor italià quan precisament el mateix dia sortia l'"Infanta Isabei", orgull de la Com-

panvia Transatlàntica Espanyola i de la matrícula de Barcelona.

És una nova prova de l'alt esperit "patriòtic" que caracteritza la vida del club.

A la Manigua Deportiva, mentre se celebraven els campionats d'atletisme, a penes hi havia 600 persones de públic. (Cal dir que aquests campionats a penes se sabia que es fessin.)

Davant un públic tan escàs, hom creié que no valia la pena d'assabentar-lo de res. De manera que othom sortí sense saber res de res. Un periodista que necessitava els resultats no els pogué hebre perquè no havien d'estar llestos fins dilluns a la nit.

No cal dir que amb aquests procediments es té segur que una altra vegada enca hi assistirà menys públic.

E's concurrents al proper Gran Premi de l'A. C. F. portaran tots números parells, a fi d'evitar els números 13 i 17, que en països llatins o anglosaxons, respectivament, són tinguts per malastrucs.

Ara que només hi ha dotze concurrents al Gran Premi de 1926. De manera que si ocorre algun accident, que tant de bo no s'es-aigui, escauria a un cotxe assenyalat amb un número parell, que potser d'aquesta feta agafaria fama de nefast.

Ja un poeta clàssic havia escrit "Impari numero gaudet Deus". La qual cosa no s'ha de traduir,

com feia aquell estudiant de batxillerat: "el número dos està content d'ésser senàs".

Evidentment, aquesta decisió de l'A. C. F. és presa amb una finalitat caritativa. Però els malpensats diuen que és perquè sembli que se n'han inscrit vint-i-quatre.

A. Alexander, diputat del Parlament britànic, que és un especialista de la cultura física, anava d'excursió per les muntanyes d'Escòcia amb un nordamericà. Efectuaren l'ascensió a un pic difícil, tan punxagut que a dalt de tot només hi cabia un home, i gràcies. L'americà s'hi instal·là primer i digué: "Us he batut; he arribat més amunt que vos".

Quan baixà, el diputat Alexander s'hi enfilà i damunt l'estreta plataforma efectuà la columna dreta, com un gimnasta. Mentre estava cap per avall, digué a l'americà: "He batut el vostre record. He posat els meus peus més amunt que els vostres".

En el "Princesa Maffalda" els excursionistes de l'Espanyol tot era excusar-se del galdós paper que ells mateixos comprenien que anaven a fer a la Plata.

Un federatiu, però, els aconsolà: —Penseu que no hi ha res tan bonic com unes derrotes gloriores.

En Paco Bru hi va assentir amb entusiasme.

LA COPA DAVIS

L'equip peninsular, en eliminar l'Argentina, queda semifinalista de la zona europea

Els darrers partits - Esportivitat i alta moral han estat les característiques dels tennistes argentins - El fracàs de la catedra

Dilluns de la setmana passada va finir l'eliminació entre els equips representatius de la República Argentina i d'Espanya, havent-se resolt favorablement per aquesta darrera nació esmentada. El darrer encontre va finir, lassos i satisfets els esperits, quan la fosca no permeté als esguards seguir les incidències del joc; el partit inacabat, va ésser declarat nul, per raó de no influir en la puntuació decisiva del match. Sindreu, sortosament, moments abans havia donat el cop de gràcia en vèncer de manera esplèndida el capità de capità de l'equip argentí, Obarrio, amb la qual victòria Espanya passa a semifinalista de la zona europea, i serà oposada—i creiem que guanyarà—a Anglaterra, avançant un pas més enllà de la famosa competició mundial.

En guanyar l'equip peninsular la segona eliminatòria, després de la mai prou lloada victòria aconseguida a Dublín, un fenomen s'és operat: un fenomen psicològic, diríem, una mena de recança d'haver guanyat, per bé que ben noblement, uns tennistes que han palesat una esportivitat i una moral tan extraordinàries, que, pot dir-se, han causat l'admiraçió de les gernacions que han honorat la pista preferent del cercle de la Bonanova, i han constituït la nota alegre d'aquesta segona eliminatòria peninsular de la Copa Davis.

Els argentins han perdut el seu segon match, és cert, però en canvi han guanyat un prestigi moral i esportiu alhora, que els obrirà nous horitzons en les esdevenidores gestes dels més bell dels esports.

Als nostres jugadors els renovem la nostra més expressiva felicitació.

SINDREU VENÇ OBARRIO

Gernació, gran sol, expectació. Comença el partit dominant Sindreu, que s'apunta, respectivament, 3-0 i 5-2; però aleshores s'imposa l'argentí, qui, poc a poc, avança fins a arrabassar-li el set.

Sindreu, actuant amb veritable mestratge i imprimint resolta eficàcia a la seva acurada i decisiva actuació, s'emporta el segon set sense perdre més que un sol joc.

No hi ha qui s'atreveixi, llevat de la catedra, profetitzar el desenllaç de l'encontre. Sindreu, es manifesta el formidable driver que lluita contra Robson. Obarrio és l'home que no deixa una pilota, i que s'hi llença tot ell per tal d'arreplegar-la. L'argentí no perç

coratge. El català pot tenir aquelles fallides tan desesperades...

Obarrio ha pres avantatge, i el marcador ha assenyalat per a ell 3-1 i 5-2. Sindreu, cobejós, ferm, constant en l'atac, segur en l'execució dels cops, guanya punts i a la fi l'aconsegueix a 5 jocs iguals. El nostre jugador, més enèrgic encara després del seu esforç, guanya un altre joc, i, aleshores, per mitjà del seu servei, amb quatre fortíssims cops, secs, durs, rígids, guanya el joc i, per tant, un altre set.

L'entusiasme davant l'esplèndida actuació del nostre "as", és indescriptible, i aquell, talment contagiats, persistent amb els seus cops a dreta i esquerra de l'adversari, adés plaçant un fulminant drive, adés endegant una pilota de revés durament castigada, va fent via camí del triomf, adjudicant-se quatre jocs seguits.

"Ba! Li farem un altre 6-0..." Exclamació unànimement dedicada a Obarrio, que hauria tingut realització si Sindreu no fos Sindreu i Obarrio no fos Obarrio..., i és que en tennis no hi ha lloc a profecies.

Un tomb verament rar, però normal a totes llums, va donar el joc, i Obarrio, de manera tan senzilla com admirable, va apuntar-se sis jocs consecutius! Sindreu, el formidable Sindreu, no va aparèixer fins un temps després. En aparèixer, va ésser per a delectar-nos, primer, i per a fer-nos patir, després, i per a fer-se homenatjar, més tard. Vegi's com:

El jugador català, com qui no fa res (és un dir!) s'apunta 5-1 i 40-0, i, aleshores, el marcador, una mena baròmetre de mal averany, acusa la reacció que s'opera en el jugador argentí, indicant 5-3 per a Sindreu, fins que aquest acaba definitivament, formidablement, bellament, guanyant el partit, i, per tant, el match. Visca!

Resultat: 5-7, 6-1, 7-5, 4-6, 6-3 per a Sindreu.

FLAQUER-ROBSON FAN PARTIT NUL

Es amb ocasió d'aquest encontre quan va quedar de relleu l'esportivitat i la moral dels equippers argentins. No altra cosa significa el braó amb què va lluitar Robson contra Flaquer, quan, en guanyar aquest darrer, el match quedava igualment perdut per a ells, puix que l'equip peninsular tenia ja al seu favor els tres punts precisos per tal de guanyar el match.

En aquest partit, Robson va actuar imprimint al seu joc la màxima escomesa. No hi va donar, però, la màxima efectivitat. Es que Flaquer, insegur al co-

mençament, va anar reaccionant i imposant-se cap a les acaballes, mentre Robson, per raó dels seus desplaçaments i fantàstiques curses, s'anava esgotant.

Esgotat i tot, el jugador argentí va donar-nos una prova—una més!—de la seva alta moral esportiva. Ja era nit. Flaquer menava el joc, el quart set, per 5-3 i 40-0. El defènder del "Turó" vinent el seu contrari al fons del seu pati, decideix acabar el joc amb una deixada arran de xarxa. Ja els braços dels espectadors es cloïen per a retre, amb aplaudiments, el darrer homenatge als combatents, quan Robson, el brau argentí, llençant-se amb cos i ànima endavant, arreplega encara la pilota arran de terra, i passant-la al terreny del seu adversari, s'adjudica encara un altre punt: el càrrer!

Resultat: 6-4, 4-6, 6-4, 3-6.

COMENTARI BREU

Ha acabat el match, guanyat aquest pels braus tennistes barcelonins a favor d'Espanya. Per uns dies podrem lliurar-nos a un repòs ben necessari i merescut. Sindreu i Juanico, primerament, i Sindreu, Flaquer i Morales, darrerament, mereixen bé de la pàtria, com duen els compcimitos redactats oficials de guerra en lloança dels herois.

Res més cal dir glossant l'actuació dels nostres tennistes, després de tot el que queda consignat en aquestes cròniques, pàllid reflex, però, de la vera i meritíssima tasca dels nostres jugadors.

L'arbitratge no ha estat fet encara amb la perfecció que nosaltres voldríem. Cal esmentar la constància del jutge-àrbitre, el nostre particular amic J. M. Sagnier, en arbitrar incansablement els cinc partits, en recompensa a la qual cosa li perdonem els seus crícs de caserna i el seu deplorable error del partit Robson-Sindreu.

Hem de doldre'ns de la tossuderia de començar tard el joc, els dies que s'havien de jugar dos partits. Això podia donar lloc a un conflicte si el partit Flaquer-Robson hagués hagut de decidir el match.

En el marcador figuraven els noms dels contendents, com si es tractés d'una altra competició qual-sevulga. Per a la Copa Davis, el que s'ha de fer constar és el nom de les nacions competidores.

Aquestes observacions no enciuen censura de cap mena.

Pel demés, l'organització del match, havent anat a càrrec dels dirigents del Barcelona Tennis Club, no cal pas dir que ha estat acuradíssima en tots els ordres: el bucòlic inclòs...

LA CATEDRA

Aquesta pobra senyora s'ha declarat en fallida. No n'ha encertat ni una!

Recordi's el primer pronòstic: "Hongria guanyarà Argentina per 5 a 0." Exacte!

Després de la sorpresa del resultat del primer match jugat a Barcelona, ha vingut la part àlgida de la cosa... Trontollament i desorientació durant el curs de l'primer encontre, amb el consegüent pronòstic favorable al jugador argentí.

El segon partit va ésser decretat a favor del jugador català, produint-se la segona fallida.

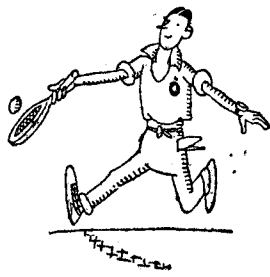
Arriba el doble: la clau del match. Efectivament, aquest partit va ésser la clau, però amb el nom d'aquesta canviat. Havia de guanyar l'equip argentí en tres sets, i va guanyar l'equip barceloní, això sí, en tres sets!

Anem seguint. "Sindreu perdrà amb Obarrio, i potser sense fer els cinc sets." Sindreu guanya Obarrio, i guanya el punt decisiu del match.

Segons la càtedra, igualats a dos punts, el partit Flaquer Robson decidiria el match. Això després de la "debàcle" soferta per la càtedra en judicar el doble. Sortosament, el match darrer no va haver de decidir res. D'haver estat així, vàlga'ns Déu, quina angoixa més punyent hauríem sentit!...

Ara, a preparar-se contra Anglaterra!

D. S. G.

COPA DAVIS
Film accelerat del match Espanya-Argentina

per FIVALLER

El match Argentina-Espanya ha estat el match dels resultats il·lògics. El doble peninsular, tècnicament més feble que l'argentí, estableix l'score més contundent del match. Tres "sets" a favor i cap en contra. Es a dit, la prova més perduda resulta ésser la més guanyada...

No obstant, després de guanyar Flaquer a Obarrio un partit quasi resolt a favor del darrer... Després de perdre Sindreu amb Robson l'altre individual, que normalment s'havia de resoldre amb una victòria de Sindreu, no era ariscat de pronosticar un triomf peninsular en el doble, l'adjudicació del qual semblava impossible per part de les raquetes ibèriques.

Posades les coses en aquest terreny, el que resulta més desconcertat és el resultat dels partits del darrer dia, és a dir, el triomf de la lògica.

Hem presenciat els dos últims encaraments que han donat a Sindreu un punt per eliminació d'Obarrio, i un match nul entre Flaquer-Robson, malgrat la superioritat palesada per aquest darrer.

ELS NOSTRES ASOS DEL TENNIS

FRANCESC SINDREU

En aquesta galeria de primeres figures del tennis ens mancava publicar el quart perquè fos completa, segons els resultats del concurs a l'americana. I àdhuc sense necessitat d'aquest concurs, l'opinió de tots els aficionats al tennis assenyala En Francesc Sindreu com un dels més indiscutibles valors tennístics amb què comptem.

Per parlar només de les seves actuacions més recents, esmentem el paper que féu a Irlanda, on tant contribuí a la victòria del nostre equip, i la seva actuació aquests darrers dies a Barcelona mateix, tant en el partit contra Robson (potser el millor match jugat per Sindreu, malgrat el resultat), com en el partit contra Obarrio.

Els nostre campions s'han de trobar enfront d'Anglaterra, avinentesa magnífica perquè tots donin de si el millor que tinguin. No dubtem que Sindreu, amb el seu joc ferm, enèrgic, aquest joc que tantes victòries li ha proporcionat, farà quedar bé el nom del tennis català. De la qual cosa, per altra banda, ell en té més ganes que ningú, perquè Sindreu, ultra les qualitats de joc, té aquesta altra sense la qual no és possible l'esportiu veritable: un magnífic entusiasme.

Voler treure l'entrellat del resultat dels partits seria una tasca llarga, feixuga i del tot inútil.

Hem dit moltes vegades que el tennis té cops amagats i un marge propici a la sorpresa.

La lògica dins el tennis en surt ben sovint amb la cua entre cames, i aquesta vegada, pel que afecta a nosaltres, sort hem tingut de la fallida dels parers més equilibrats i més concixedors del tennis...

Generalment, tres i dos fan cinc. Dissabte, diumenge i dilluns passats, tres i dos varen fer quatre. Crec que sols hem estat quatre els que ens n'hem adonat.

Els que manen, com que mentalment havien arribat a la conclusió que tres i dos fan quatre, ho han ensopegat de ple. Felicitem-los i felicitem-nos. S'ha guanyat. Davant d'això cal emportar-se el barret i posar cara alegre... Però, com deia l'andalús, cal afegir: "Hemos ganado pero de milagro"...

Al Sr. E. Ernesto, «defender» del L. T. C. de Sant Gervasi

La vostra lletra oberta m'ha suggerit automàticament dues idees. La primera, que sou un home amant d'allò vostre, cosa ben bonica, per cert. La segona, que sou un pèl massa susceptible, però d'una susceptibilitat simpàtica i ingènua.

Es ben fàcil de constatar, pel to de la vostra lletra, que malgrat de la seva correcció el seu autor és un d'aquells homes que tenen cua de palla. Ara, el que no puc entendre és com, sense haver-hi acostat jo el llumí, hom vegi la vostra cua miraculosament abrandida.

La meua crònica dedicada al vostre club no mereix pas un examen massa detingut, però en el vostre cas s'imposa que ho torneu a llegir, la qual cosa, si bé us farà veure més clarament la migradesa de la meua prosa, qui sap si tornarà la tranquil·litat al vostre esperit. Sincerament ho desitjo.

Sóc jove encara, amic, però des de petit que m'han ensenyat a respectar allò respectable, i el vostre club és per mi considerat tan digne com el primer. La seva petitesa el fa al meu esguard més amable i més acollidor.

Us tinc per un bon català i crec que el seny s'imposarà per damunt de totes les coses passades, presents i futures. No volgueu fer-me culpable d'una malifeta que no he comès ni tant sols de pensament. No us sap greu, tanmateix, d'haver evocat l'aigua calenta, les pilotes noves, el dancing etc., dels altres clubs, i fins la dignitat de la Junta Directiva del vostre, sense haver-ne fet jo esment per a res?...

El vostre cop de canya, amic Ernesto, m'ha tocat, però ha estat d'esquitllada. Ha passat fregant la meua testa i en topar amb l'ala del meu barret ha tingut el poder de fer fonedissa la presentalla que un pardal irreverent hi acabava de deixar...

CAL-LIGRAMA TENNISTIC

Carreras
DE
RESISTENCIA

CAPICUA
FAMÓS RESTAURANT
per la seva carta apetitosa, els seus coberts suculents a 3,50 i els seus abonaments de gran senyor
ESPECIALTAT EN BANQUETS
Concertistes tarda i nit
Diputació, 202 Telèfon, 2230 A

Rem

En torn d'una polèmica

Situant-me

La meua opinió — no cal dir sincera, ja que així ho reconeix el bon amic R. S. O., i no tinc motiu per a dubtar d'ell — respecte a l'ús de botes i de sistemes vells; m'ha costat de veure'm encastellat en la meua torre de vori, sense que hi hagi pujat. No, no. Apello a l'equanimitat del bon amic perquè destrui els conceptes de la meua al·lusió al seu article-diàleg, i es donarà compte tot seguit, per poc que els profunditzi, que el lloc on em situo és al mig de la plaça pública, ampla i orejada, plena de traüts i de bells punts de mira, fins a més enllà dels amples horitzons. Des d'aquest lloc és que m'oriento, i trobo, per això, petites les seves disquisicions respecte del rem i dels sistemes a seguir.

L'amic R. S. O., per una falsa visió que dels procediments a emprar té — la qual cosa em sorprèn i em desorienta — empetiteix l'esport del rem; el localitza, i en part el lliura a les tendres mans dels adolescents — els naturals analfabets, no solament de l'esport, sinó de totes les coses de la vida — i veiem com els batecs d'aquests el commouen i li donen mitjans per a documentar-se, de's quals en fa ús per a decidir la seva orientació.

A aquests adolescents, futurs atletes del rem — això sí — el que els cal és una rígida disciplina basada en l'austeritat que en si requereix aquest complex esport, i que un primer ensenyament sòlid i aciençat sigui el fonament on descansi la solidesa del futur remer. L'ensenyança primària, sàvia, ben documentada i ordenada, crea en tots els ordres de la vida l'home superior de demà, i selecciona la valor de cadascú. D'això, però, l'adolescent no en sap ni un mot. El que vol és agafar el rem, i remar sigui com sigui. Aquest element, doncs, no es pot considerar com a tipus d'estudi; ni tampoc descendir-hi. Vull dir que cal anar de cara i de dret a solidificar l'esport veritable del rem. Vull significar que ens hem d'assemblar als sistemes universalment coneguts i reconeguts com els millors, prescindint de la multitud, sempre malejada. Són els directius dels cercles de rem qui han d'anar a la recerca de's bons procediments, i no els procediments a la recerca d'ells. El sistema dels mirallets i de certa llibertat que llinda amb el libertinatge, és un absurd, car de mantenir.

Sembla que en el Club de Mar, especialment, s'havien pres mesures encaminades a posar fi als estralls del cop de rem. S'iniciaven corrents favorables, i es tractava, segons referències, de lliurar la direcció tècnica a un entrenador estranger el nom del qual fins anà de boca en boca. Tot d'una, però, es veu que l'anunci d'unes regates de canoes i de iols, amb tots els trucs del cop de rem, llançat des del Marítim, desfeu l'encís, i els bells propòsits caigueren trossejats sota el pes feixuc d'una canoa a dotze remers. Un moviment de caient retrospectiu ratllant a l'arcaisme, ha posat en descobert la nominalitat dels valors del nostre rem, i àdhuc la dels homes que el dirigien. Un pas donat en fals amb l'afany d'atraure públic bon minyó que pagui i que es distregui beatíficament, ha fet lliscar els vels que amagaven els capdavaners del rem barceloní, i han quedat de cos present les engrunes d'una efímera ficció.

Davant d'això cal aclarir els termes, perquè cadascú ocupi el seu lloc.

De l'ideari de l'esport del rem n'escloc tota embarcació de banc fix. Solament per aprendre d'agafar el rem, però d'una manera limitadíssima, l'accepto.

Crec decididament, mentre la pràctica no em demostrí el contrari, que per a crear atletes cal un mètode racional, depurat i moralitzador, dictat per persona de reconeguda capacitat. Si la nostra tradició no ha deixat vestigis on poder-nos documentar, acotem el cap avergonyits i anem-los a cerca allà on siguin.

Dono per acabades aquestes converses. Havem deixat a bastament el tema. Ara no fariem més que moure'ns dins un cercle viciós; però estic persuadit que l'amic R. S. O. ha guanyat la partida. Els seus punts de mira són, per desgràcia, bon tros generalitzats perquè predominin i persisteixin.

Ni les eminències tècniques del rem barceloní, pregonades a so de bombo i platerets, li han de regatejar la victòria.

I ara l'amic R. S. O. em farà la mercè de situar-me en un lloc més en consonància amb els punts de mira que defenso; no a la meua torre de vori, ni al cim platònic d'una muntanya. La basarda de la solitud em faria la vida impossible.

LI. V.

Els Campionats de Catalunya en outriggers i regates internacionals

Diumenge vinent a la tarda, organitzats pel Club Marítim de Barcelona, es correran els campionats de Catalunya en "outriggers" i la prova internacional de quatre amb la qual hom honora aquell infatigable conreador del rem, el malaguanyat Joan Camps.

Certament, el nostre campionat porta en si una espiritualitat que es filtra a través de totes les girsors; hom diria que l'estela gloriosa del nom d'En Prat de la Riba, que apadrinà la instauració d'aquesta festa del rem català, fa vibrar tots els entusiasmes, per esmortuïts que semblin i que permeti fer brollar un esclat de vida allà on semblava ja tot acabat.

Tant de bo aquest optimisme que sembla iniciar-se per la celebració de les regates de diumenge no sigui passatger, que la victòria correspongui als millors i l'èxit a tots, i que ell sigui l'estímul pels directores per emprendre una major activitat, ja que ella tan sols pot fer desvetllar els enyorats entusiasmes d'antany.

LES INSCRIPCIONS

Les inscripcions rebudes són les següents, tret a la de l'equip italià per haver-la de determinar l'eliminàtoria que havia de tenir lloc diumenge, el resultat de la qual no tenim a l'hora d'escriure aquestes ratlles:

Per a les regates de canoes a dotze remers i timoner, que obriran el programa, es compta amb dos equips, constituïts com segueix:

Club Marítim de Barcelona. — Arruga, Ferrer, Gener, Martí, Hauffman, Rius, Estop, M'nguez, Català, Millet, Malvey, Pasqual, Lamarca (timoner), amb la canoa "Lola".

Club de Mar. — Gener, Bota, Roca, Butxaca, Castells, Domingo, Castella, Coromines, Barbens, Albesa, Aulesti, Pedro Arbona (timoner), amb la canoa "Flordeneu".

La regata d'"outriggers" a quatre que seguirà en l'ordre del programa, té el doble interès d'èsser de campionat de Catalunya i internacional alhora per la possessió del "Trofeu Camps": participen en ella els guanyador de l'any passat, els representants de la "Société Nautique de la Marne" amb l'equip compost per Bouton, Piot, Marin, Bocahut, Bach (timoner). L'equip italià no ens és possible donar-lo, pels motius exposats. Els cercles catalans estan representats com segueix:

Club Nàutic. — Siegenthaler, Dalmau, Prat, Galofré, Pinet (timoner), amb el bot "Lluís Bonet".

Club de Mar. — Gallofré, Manzaneres, Guiu, Rodés, Piqué (timoner), amb el bot "Jaume I".

Club Marítim de Barcelona. — La inscripció del cercle organitzador no es pot encara donar en definitiva, puix que depèn del resultat de la prova que haurà tingut lloc la tarda del dilluns entre l'equip format per Omedes, Coll, Morales, Massana i el de Camps, Nater, Giralt i Berenguer.

Seguirà a aquest plat fort una regata de iols a quatre per a debutants, per a la qual s'han inscrit quatre botes:

Club Marítim de Barcelona. — Riera, Campanvà, Clavé, Beringer, Oliver (timoner), amb el bot "Manelich", i Olivé Saló, Jordani, Presas, Lamarca (timoner), amb el bot "Morató".

Club de Mar. — Postils, Molins, Esteve, Múria,

Esquixos nàutics

Un aclariment

El de la darrera setmana va resultar una cosa completament fada, sense cap mena de suc ni bruc. Com aquell noi que anant cap a col·legi amb una llesca de pa i un tall de llonganissa per a berenar, pel camí perd la llonganissa i després ha de menjar-se el pa tot sol, en aquell esquix mancava també la mica de picantor de la llonganissa, que havia de fer més apetitosa la llesca de pa.

Com sigui que no tenim relació directa amb la redacció, no sabem a quin motiu atribuir la pèrdua. Va ésser degut, tal volta, a què el volgut director, per considerar-lo massa picant, va eliminar-lo creient paternalment que el pebre, amb les primeres calors, irrita? (1).

* * *

Amb molta propaganda havia estat anunciada la regata denominada "Copa Cónsul de Ibiza", tinent cura de fer constar per tot arreu que els quatre premis en metàl·lic, que en conjunt sumaven la respectable xifra de vint duros, eren donatius de l'"alma pater" de l'esport de vela.

Un diari de la nit, en donar compte del resultat, diu:

"Los vencedores de esta regata han destinado los premios en metálico a reunirse en fraternal banquete."

Pòtser que afluïxés una mica amb això del "banquete", car vint duros per a més d'una dotzena de persones, no dóna per gaire més que per a un piscolabis a Can Mastegamelses.

XALOC

(1) N. de la R. — "Xaloc" té tota la raó de quedar-se per la forma incompleta amb què va sortir redactada la seva nota de la setmana passada, i en la qual, per defecte de compaginació, va ometre's el darrer paràgraf, la qual cosa treia tota la substància al sentit de l'article. Per bé que nosaltres no hem tingut culpa, no per això sentim menys la "gaffe".

Lozano (timoner), amb el bot "Salou", i Martínez, Coll, Gabaldó, Moran, Fuster (timoner), amb el bot (Marquet".

En la cursa d'skiff el marca de l'equip francès, Bouton, com l'any passat, s'oposarà als nostres "defenders", que seran Campioni i Perea, tots dos del Club Marítim.

La prova del dos "outriggers", que sempre transcorria sense pena ni glòria per no oposar-s'hi contrinçant al Marítim tindrà enguany extraordinari interès perquè hi prendran part Tarragona i la S. N. de la M. Els equips seran:

Société Nautique de la Marne. — Piot, Morin, Bach (timoner).

Club Nàutic de Tarragona. — Siegenthaler, Dalmau, Pinet (timoner).

Club Marítim de Barcelona. — Otin, Olivella, Olivé (timoner), amb el bot "11 de setembre".

Finalment el campionat de vuit serà disputat entre els dos cercles barcelonins i pels següents equips:

Club Marítim de Barcelona. — Giralt, Camps, Berenguer, Riba, Morales, Nater, Canals, Coll, Martínez (timoner), amb el bot "Lucita".

Club de Mar. — Wolfisberg, Sans, Olivella, Montserrat, Mestres, Sarsanedes, Pujol, Julian, Anglada (timoner), amb el bot "Tetis".

Aquests són tots els elements que prendran part en la magna festa del rem català; més d'un centenar d'atletes lluitaran sobre les aigües del nostre port. No fóra difícil d'assenyalar els probables vencedors; com l'any passat, creiem que la tònica del ben remar la donaran els estrangers. Tant de bo que fos aquest l'any que iniciés una franca reacció entre nosaltres, perquè això no fos sempre.

REGATES DE CANOTS A DOS REMERS AL CLUB DE MAR

Dijous i diumenge, davant del Club de Mar es corregueren les dues primeres proves de les tres que amb canvi de bot ha organitzat el citat cercle. La classificació de resum d'aquestes dues proves és:

Primer equip: Lozano-Castells, en 11 m. 4 s. 2-5; segon equip: Martí-Domingo, en 11 m. 27 s.; tercer equip: Martínez-Cots, en 11 m. 37 s. 4-5.

Es esperada amb molt d'interès la final, que tindrà lloc el dia 20, car encara que els temps tinguin diferències notables, les característiques dels botes fa que no pugui assenyalar-se el probable primer.

Les inigualables bicicletes
**Christophe - Helveña
Janer**

JAUME JANER: Valladolid, 3-SANS
Creu Coberta, 19 - HOSTAFRANCS
BARCELONA

Consideracions germàniques i marineres al nostre fútbol

Dijous passat, al camp de Les Corts, la sort ens deparà que al costat nostre s'hi asseïés un oficial alemany, dels que aquests dies han estat els nostres hostes.

L'home contemplava el partit Barcelona-Sabadell amb un evident interès. De tant en tant, s'anava aixecant paulatinament bo seguint la trajectòria d'una jugada més o menys emocionant. Quan aquesta havia terminat, una mucca de desencant es dibuixava en el rostre del nostre home.

—Us plau el túbol?—vam preguntar-li.

Ens contestà en un espanyol bastant correcte:

—Ja ho crec! És el meu esport favorit!

—Permeteu-me que us digui, però, que les vostres activitats marines no són precisament d'allò més a propòsit per a mantenir en vós un entusiasme permanent, actiu o passiu, per al fútbol...

—Oh, no ho cregueu! En alta mar i en plena coberta, hem lliurat més d'una vegada aferrissats matches de túbol. Una vegada en vàrem celebrar un entre soldats i oficials. Guanyaren els soldats, per una diferència important. Durant vint dies, les feines d'a bord no marxaren d'una manera tan llisa com era d'esperar. El triomf dels soldats havia esmortuït un xic la llur disciplina. A nosaltres, els oficials, ens miraven així com amb un aire de certa superioritat. Des de llavors, no hem fet més fútbol a bord.

—Però, i quan la pilota us queia a l'aigua, què féieu?

—Oh, la deixàvem estar. No era pas qüestió d'aturar el creuer per abastar un pilot de pellingots entortolligats en forma esfèrica.

L'oficial ens ha dit tot això molt seriosament. Tan seriosament, que no podem per menys de creure'ns-ho. Erem a la mitja part del partit Sabadell-Barcelona.

—El que no comprenc—prosseguí el nostre greu interlocutor—és quina mena de raó us decanta a tenir els vostres camps d'esport sense herba. L'herba és tan necessària als futbolistes com a les vaques—i en dir això, un somriure angelical li omple la cara.

—Què voleu fer-hi! Als nostres Clubs no hi ha qui els pugui donar a entendre que això dels camps durs és una barbaritat. Altrament, però, sembla que ací, l'herba es resisteix molt a créixer-hi...

—Que es resisteix a créixer-hi?—ens interromp el rapat oficial—. Doncs què és "això" que hi ha més enllà de la ratlla d'"out"? Que tampoc és herba allò que trepitgen la gent d'aquella tribuna?—i amb el braç ens designa el gol de baix.

Tractem de donar-li una explicació sobre la inoportunitat de la nostra herba que només sap viure,

precisament, allà on hi fa nosa. Sembla que no l'acabem de convèncer, i, en vista d'això, canviem de tema.

—I, doncs, què us en sembla del nostre fútbol?

—Ah—contestà ràpidament—, molt interessant, molt interessant! És un fútbol molt diferent del que es juga a Alemanya. Ací ho fieu gairebé tot a la velocitat i a la improvisació. Jo bé vull creure que en el fons de tot això hi ha una tècnica, una excel·lent tècnica, però avesat comestic a veure el joc ser i reposat dels nostres, amb aquesta "vitesse" vostra se'm fa un embull, i no ho acabo de veure clar. Ha d'ésser curiosos de veure jugar un equip català i un d'alemany...

—Oh, és una cosa que aquí ja hem vist diverses vegades. I us adverteixo que ens ha acabat d'emocionar. A propòsit! un dels equips que més impressió han causat a Barcelona ha estat el "Fürth", la primera vegada que va venir.

—Es que el "Fürth" és un brau equip. I, parlant d'una altra cosa. M'ha sorprès, en certa manera, l'actitud d'aquest públic tan nombrós. Jo no sé com amb aquest sol tenen tantes ganes de cridar.

Fem els possibles per a fer-li entendre que, precisament, és el sol el que encén els sangs i el que fa cometre tota mena d'excessis. I arribem a l'acostumada conclusió: "Són qüestions de temperament!"

L'oficial alemany dirigeix la seva blava mirada damunt la multitud remorejant. I diu, amb una certa ironia:

—Oh, això del temperament és una bella excusa per a moltes coses...

A.

Els onze mil màrtirs

No volíem anar-hi. Pressentíem que patiríem de valent. El Barcelona té cops amagats així. Quan totes li ponen, de sobte ve una mala ventada amb perill d'engegar-ho tot a rodar, si no és amatent a tancar totes les finestres.

I nosaltres aquesta mala ventada la pressentíem. El soci, diumenge, va dir-se: "Barcelona-Martinenc, i a les Corts? Vaja, home, almenys els ens farem un cabasset i mig."

Sí, sí. Un cabasset i mig! Si ens descuidem una mica, el Martinenc tasta la primera victòria de la temporada, que—sigui dit amb permís dels altres clubs—haurien de mirar l'un o l'altre de deixar-se guanyar un dia pels xicots de Sant Martí, només perquè no fos dit que la fan sabatera.

Era gran la diferència de categoria i de valors entre el Barcelona i el Martinenc, oi? L'un camió d'Espanya y sus colonias, i l'altre l'amo de la cua

del grup A, que vol dir el que pel que es veu deu ésser el sue ho fa més malament o el que té menys sort i més àrbitres en contra. L'un, arribat novament el cim de la glòria, voltat d'una auroreola resplendent, i l'altre continuant en qualitat de linterna roja, que évien els de "El Mundo" emprant un lèxic ferroviari, perquè es vegi que no s'estan de res.

Nosaltres, en partits així on hi ha tanta superioritat és quan anem més escamats. Generalment perd el que és superior, i si no perd ve d'un "que de què" tan just que costa la vida a un grapat de socis en data més o menys curta, de resultes d'un excés d'emocions.

El soci, diumenge passat, estava fora de sí.

—Mireu que arribar a la primera part i no haver fet encara cap gol al Martinenc! Això és un desdoro, és la deshonra. Un equip com el Barcelona, vencedor en cien combates, curtí en les lluites més aferrissades, forjat en l'enclusa—el vunque, que diuen els de l'Espanyol—de les més terribles hostilitats i cops de pedra, un equip així no poder res contra un Martinenc al qual els de can Ràbia li entraven els gols de sis en sis, i els altres equips baldó del grup A, perquè a fora de Catalunya ens de quatre en quatre, i que gairebé venia a ésser un convé dir que tots els del grup A valen tant com el Barcelona, o sigui que tenim vuit equips cabacos de vèncer tots els Reials i tots els campions de les regions escampades per la Península.

—Jo crec que aquest porter està embuixat.

—Ja podré ésser, no es crecuen.

—Fixeu-vos que es diu Iglesias. Si no està embuixat, l'ha beneït algun purpurat.

—Però, i mossèn Lletuga, que no pot contrarestar amosta benedició? Mireu que si ens guanya el Martinenc...

—Oh, si ens guanya només ens resta un camí. El suïcidi.

—Sí, però primer ens hem de donar de baixa.

A la mitja part, les converses de les Corts respiraven totes aquest to.

—Jo crec que tenim un empatx de victòries. Tants triomfs, tants "scores", ens han rebrès. Ens anava tot massa bé, veiaquí! Hem meniat massa fort, i ens convé una purga, no hi ha més.

—Però quan et fas soci t'ho haurien de dir, que has de passar tants contractes. Un hom es prepara! Ara no hi ha res a fer. T'inscrius amb tota la illusió, i resulta que has vingut a patir.

—Voleu callar! Mireu. Recordeu que jo venia sempre amb un cunyat ací a la catedral del fútbol? Fila 3, números 58 i 59. El 60 és de la seva senyora Tres cadires de boga que les teníem abonades. Doncs, mireu, des d'avui que haig de venir tot sol.

—S'han mort!!!

—No; però el meu cunyat va anar a seguir el Barcelona per aquests mons de Déu, i s'hi afecta tant amb això dels partits, que el metge li ha dit que si no es venia l'abonament, només li feia vida per un parell de campionats. I res, que no vindrà mes. La salut primer que tot, no us sembla!

—Es clar!

—Ara, digueu, que si ve avui i veu el paper que estem fent, s'agruja de tal manera, i el cor se n'hi resent tant, que no passa ni d'aquest istiu.

Ho estava tant, de desesperat, el soci, que a la fi fins anava a favor del Martinenc i tot, i cada arrencada d'aquest equip era ovacionada i acompanyada d'uns crits d'enardiment que eren la desesperació de la Junta del Barça, sempre equànime des de la seva tribuna.

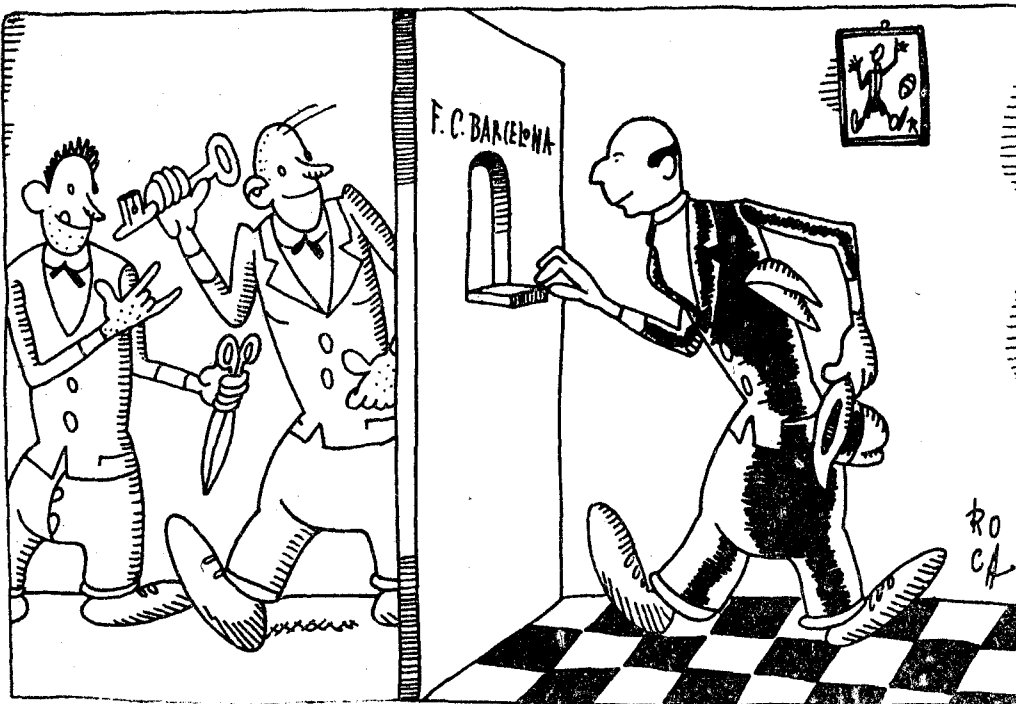
Quan Sagi féu el gol, d'una passada de l'Alcàntara, no hi va haver esma ni d'aplaudir. Tot el camp va descobrir-se. El soci es ventava amb el barret de palla o s'eixugava la suor amb el mocador. Es veia que, cinc minuts més amb el marcador verge, i els onze mil s'haurien desmaiats.

Quan es va acabar el partit, tothom se'n va anar a casa sense entretenir-se. La majoria no va sopar. Una tassa de mar-a-Llúsa, i al a sumar: El Barcelona havia passat a la davantera de la puntuació i era un fet molt digne de celebrar, però no hi havia humor per a res.

—Que ja heu tornat a perdre?—va preguntar la senyora del soci, veient-lo arribar tan aclofat.

—No em diguis res. De vegades val més perdre i tot, que no pas guanyar així. En la meua vida havia patit tant. A la carretera de Sarrà he hagut de recolzar-me en un fanal perquè encara em semblava que em voltava el cap, i al carrer d'Urgell m'han donat aigua-naf en una farmàcia. Posa una flassada més al llit, que tinc esgarrifances. Diuen de les onze mil verges... Nosaltres jo crec que amb tant patir ja som ben bé els onze mil màrtirs. Apa, bona nit!

AUGUST BERENQUER

D'UN DIARI DEL MATI

"...hom proposarà a l'assemblea la creació d'un càrrec d'administrador general dotat d'una menualitat elevada..."

El senyor Cabot:

—Vinc per això del càrrec...

TERRASSA - SANS

Una bona parada de Pedret davant la mirada vigilant del seu defensa

El match nul Terrassa-Sans

Hom assenyalava aquest match com el més emocionant de la tercera jornada de la segona volta del Campionat català. Els darrers partits dels egarencs induïen a suposar que s'havia operat una millora en ço que en diríem "forma" de l'equip. Les darreres actuacions d'aquest cercle almenys així ho feien preveure.

Així i tot, l'actuació terrassenca de diumenge es pot qualificar de desencertada. Davant d'un equip de joc tan desigual i desencaixat com el del Sans, aquest match nul pren totes les característiques d'un partit perdut pels terrassenes; això cal tenir en compte la manca que es deixa sentir en el quadro d'alguns dels seus titulars.

Aquestes baixes han donat lloc, però, a que aquests jugadors que es diuen Lavilla i Cadafalch ens demostrassin la pasta de futbolites que guarden i que a no trigar, creiem que ha de resplendir pels nostres camps.

Els dos equips, en llurs ganes de marcar, deixaren mantes voltes abandonat llur marc. Això féu que dels vint i dos jugadors els que més sobresortissin fossin els porters llurs. Amb tot hem de fer distincions a l'actuació d'aquests keepers. Sabater basa el seu joc en sortides audacioses que li valgueren molts aplaudiments, però que li podien fer algun gol. Així és que només a miracle qual som del parer que és en l'oportunitat allí on el seu joc recolza. Així és que només a miracle es pot atribuir el que cap a les darreries Lavilla

BARCELONA - MARTINENC

Un dels molts atacs dels blau-grana

no marqués el cobejat punt degut a una sortida falsa a tot ésser-ho de Pedret.

En altres ocasions, però, es féu creditor del placet del públic per l'oportunitat de les seves parades.

Allà on la partida es féu interessant va ésser en constatar l'actuació dels mitjos tots. Ni l'un ni l'altre pogueren resaltar llur superioritat. Helvig, qui forní un primer temps superiors, s'espallà força en el segon, llevat de les darreries, que tornà a ésser el dic impassable que coneixem. No així Gularons, qui jugà molt més seguit que el seu antagonista. Amb tot l'entestar-se en el joc alt féu que el seu joc resaltà més jugant a la defensiva que a l'atac.

Servint i a l'atac ens agradà més Helvig, al qual se li ha de fer retret de xutar a massa distància i sense preparació.

On ens falta l'esma per a escriure-ho és en comentar l'actuació de les davanteres respectives. Dins la mediocritat i fins i tot tèrbola actuació dels cinc davanters en decantem a considerar una mica millor la del Terrassa.

Innegablement que el resultat de match nul és degut a llur deficient actuació. Feia llàstima veure moure's totes dues línies de la manera arbitrària i contra tota regla de joc com ho feien les que ens ocupen.

Passem per alt, doncs, l'actuació dels davants, assenyalant, però, l'actuació d'Argemí, qui, si en trobar-se en el segon temps lesionat l'anullà per complet, no li passà així en el primer temps, car es mostrà com el més cobejós de la seva línia.

La línia del Sans, malgrat els canvis que operà no aconseguí donar rendiment. Atacada amb persistència per la ratlla mitjana terrassenca, es va haver d'acontentar amb un piloteig acompanyat d'uns quants sprints sense cap resultat pràctic.

Malgrat el joc dur, l'encontre fou de cap a cap jugat amb molta correcció i relativament fàcil pel al senyor Comorera, qui atrenglerà els equips de la següent forma:

Terrassa: Sabaté, Massagré, Humet; Bapell, Helvig, Cadafalch; Rediu, Argemí, Canals, Broto i Lavilla.

Sans: Pedret, Roure, Balasch; Soligó, Gularons, Calvet; Rini, Tonijuan, Monleón, Martínez i Oliveras.

* * *

Malgrat tot, ha de dir-se que si el Terrassa no va marcar és degut en part a la desgràcia que va tenir en algunes pilotes que anaren al pal i a la poca malícia d'alguns dels elements nous que té a la davantera. Els del Sans mateix reconeixien que el resultat veritat que demostrà el desenrotllament del partit havia d'ésser una victòria del Terrassa per la mínima diferència.

El Terrassa amb aquest empat no ha de desanimar-se. Amb la presentació de Lavilla i Cadafalch, amb Rediu i Canals I, que no estan encara bregats per a aquestes lluites, ha aconseguit aixecar la moral dels socis del Club, després de la coacció que plantejaren Pedrol i Kaiser, i el paper que aquest equip està fent és digne d'elogi.

El Campionat

(2.ª i 3.ª jornades)

El Martinenc fa una gran i perd per la

El Gràcia vencedor del Sabadell fan m

Avui, tot i apedaçat com es presenta, és un equip que se'l veu jugar amb braó, amb empena, amb una fe exemplar. Que aquesta fe duri, que l'ha de dur-los a la victòria, i el Terrassa continuarà essent l'equip de les grans jornades que li han valgut en època recent, el campionat del grup B, el brillant paper en el grup A l'any passat, tot just incorporat, i la Copa de Catalunya. Endavant!

Gràcia, 2-Sabadell, 1

En sortir del camp del Centre d'Esports oïrem les veus d'uns sabadellenes que comentaven serenament el resultat del partit. Deia un d'ells que si la lògica hagués respost a l'actuació dels dos equips la victòria hauria somrigut a l'equip sabadellenc. Un altre, més just, contestà atinadament que el partit que acabava de presenciar, entre els molts que recordava, era un dels pocs en els quals el resultat i la lògica anaven aparellats.

Al nostre entendre, aquest darrer tenia tota la raó, car si bé és veritat que el domini de l'equip local fou molt persistent, no ho és menys que la davantera, el terçet central de la qual no s'entengué mai, desprecia infinitat d'ocasions per manca de decisió unes vegades i per excés de fogositat les altres. Sangüesa, Zamora i Bertran feren una actuació desgraciada en tots sentits, que per força havia de repercutir en els extrems. Davant d'un atac com el descrit, la lògica mai podia estar d'acord amb una victòria sabadellenca. Les altres línies del Sabadell començaren el partit un xic desencaixades per la influència del vent; però un cop hi estigueren habituades anul·laren el domini gracienc, que durà mitja hora i acabaren per imposar-se d'una manera absoluta, sobretot a la segona part, que els fou totalment favorable. Es pot dir que feren un bon partit.

El Gràcia començà dominant netament. En con-

BARCELONA

Ventura, el porter del Sabadell, féu una brillant defensa